

[Kaj Hansen]

ligt vil jeg sige, at jeg kan ikke rigtig se af lovforslaget, at de 5 kr. kan nedsættes administrativt, men jeg vil gerne have at vide, om det ikke kommer til at ligge sådan, at hvis der er tilstrækkelige midler i denne fond, kan betalingen på de 5 kr. pr. rejse efterhånden gå ned og gerne for mig helt ned til 1 kr.

Men vi er altså positivt indstillet over for, at vi får en ordening på dette område, og vi synes, lovforslaget kan danne grundlag for en sådan. Så kan vi jo kigge på detaljerne i udvalget.

Bolvig (RV):

Regeringen lever smukt op til det tilsagn, tidligere handelsminister Ivar Nørgaard afgav i folketinget sidste sommer. Jeg tror, der er et udbredt ønske om at sikre det stigende antal rejsende mod, at økonomiske problemer hos rejsearrangører og -selskaber bringer dem i vanskeligheder. Vi har ofte været udsat for, at mennesker har forudbetalt store beløb for en ferierejse, som aldrig er blevet gennemført, eller værre, at et krak i rejsearrangørbranchen har efterladt mennesker under fjerne himmelstrøg uden øjeblikkelige muligheder for hjemtransport.

De fleste lande, vi normalt sammenligner os med, har gennemført reguleringer af rejsebureaubranchen med forskellige former for sikkerhedsstillelse. Det radikale venstre kan tilslutte sig, at Danmark etablerer en rejsegarantiordning, men spørgsmålet om, hvorvidt den foreslåede er den bedste, bør stilles.

Ministeren fremhæver i bemærkningerne, at der er lagt vægt på, at ordningen griber mindst muligt ind i rejsebranchens struktur, og at den administrativt er meget enkel. Det vil jeg ikke afvise, men jeg vil dog spørge, hvorfor den endnu enklere og smidigere ordning, som de fire største rejseselskaber foreslår, ikke er faldet i ministerens smag.

En sikkerhedsstillelsesordning å la den svenske, eventuelt i modereret form, forekommer mig at opfylde de ønsker, vi har om at beskytte det udlandsrejsende publikum. Jeg vil derfor henstille til udvalget at undersøge, om ikke en sikkerhedsstillelseslov eller -ordning er fuldt tilfredsstillende.

Jens Møller (KrF):

Da mit partis ordfører i denne sag desværre ikke kan være til stede, skal jeg komme med nogle enkelte bemærkninger.

Vi mener, at dette lovforslag ikke har taget skyldigt hensyn til branchens naturlige struktur, den måde, den naturligt vokser og udvikler sig på. De fleste rejsebureauer og rejseselskaber er jo begyndt med enkeltpersoner, måske lønmodtagere, der i deres ferier har foretaget nogle rejser med folk. Efterhånden har det udviklet sig og er blevet til store virksomheder, og mange af dem har tjent mange millioner kroner hjem til Danmark og har skaffet mange mennesker gode rejser.

Ind imellem er der nogle skrøbelige kar, kan man sige, mennesker, der udnytter situationen og ikke kan få tingene til at hænge sammen, og det går ud over uskyldige mennesker, det er rigtigt.

Men hvis vi laver en sådan ordening, hvor man for overhovedet at kunne begynde skal stille 100.000 kr. som sikkerhed, så er jeg bange for, at man afholder mange af disse mennesker fra at begynde. Det er mange gange folk, der begynder, ikke fordi de har tænkt at lave noget vedvarende, men fordi de gerne vil arrangere en rejse til det sted eller til det sted, det er interessant osv. Det hindrer man dem i at gøre ved hjælp af denne lov.

Og så er der i øvrigt også tale om, at det er en slags umyndiggørelse af befolkningen, at man vil forlange på forhånd, at alt dette skal være i orden. Man vil ligesom pakke folk ind i vat.

Vi mener, at man kunne have klaret situationen ved ganske enkelt at lave nogle autoriserede garantiordninger, som rejsebureauerne kunne melde sig ind i, hvis de ville. Det kunne udformes på forskellig måde, så der var mulighed både for de store og for de små for at deltage i en passende garantiordning. Det eneste, man behøvede at vedtage lov-mæssigt, var, at disse rejsebureauer i det materiale, de sender ud, brochurer osv., klart og tydeligt skulle angive, om de var medlem af en af disse autoriserede ordninger eller ej. Så var det op til den enkelte forbruger, om han ville tage risikoen ved at rejse med en, der ikke gav denne sikkerhed, hvis der var andre grunde til, at han gerne ville det. Det var altså op til forbrugeren, og så vidste forbrugeren, hvad han købte. Det må være det, der er det afgørende.